

๗๐๓

บทละครวิทยุ

เรื่อง "อุปาทานช่วยควย"

บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒ"

แสดงทางวิทยุกระจายเสียงกรมการทหารสื่อสาร

วันอาทิตย์ที่ 5 สิงหาคม 2499

สวัสดิ์ ท่านผู้ฟังที่รัก

นิกร

~~บทละครวิทยุ~~ บทละครวิทยุ ของคณะการลิ้นในคำวันนี้ ~~จะได้นำมา~~
~~แสดงทางวิทยุกระจายเสียง~~ จะได้นำเสนอเรื่อง "อุปาทานช่วยควย" บทประพันธ์ของ
"คุณาวุฒ" ~~ผู้ประพันธ์~~ ~~ราเชน~~

(ดนตรี.....เป็นโน)

(เสียงกระแทกเป็นโนของคนหัดใหม่ ผิด ๆ ถูก ๆ พร้อมกับมีเสียงจิ้งหรีดเพลง
ทักเสียงเป็นโน ทว่าเสียงไปคนละทาง)

ปริยา (ตะโกนห่าง ๆ) จิ้ง จิ้ง แหม ปวดหัวเหลือเกิน หยุดเถอะ

(เสียงเป็นโนหยุด)

จิ้ง ยาแก้ปวดหัวมีนี่พี่ เอาไม่

ปริยา ไม่ต้องหรอก หยุดคิดเป็นโนนั้นแล้วพี่ก็หายเอง คิดเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ได้ หนาวหู่จะตาย
อยู่แล้ว ไม่เห็นเป็นภาษา.....

จิ้ง อ้าว.....พี่ฟังไม่ถึงเสียแล้ว พี่ใหม่ นะคะ เมื่อกี้ถามมันจะสูงไปหน่อย

ปริยา ไม่ต้อง ไม่ต้อง มาช่วยพี่ซุนตะเข็บเสื้อนี้ดีกว่า เดี่ยวจะไม่ทัน ยังต้องทำอะไรอยู่อีก
ทั้งหลายอย่าง

(เสียงปิดฝาเป็นโน และเสียงผีเท้าเดินพร้อมกับครวญเพลงที่ค้างไว้เบา ๆ)

ปริยา ไหนจิวว่าใช้ใครไปรับดอกไม้กับบุหงาดี สำหรับแจกเป็นของขวัญแซกรคนน่า ป่านนี้ยัง
ไม่เห็นเอามาอีก เฮ้อ.....

จิว ผุพดึกกับกานคาคะ เขารับอาสาไปเอง รอเดี๋ยวก็มา....ทำใจร้อนไปได้ อ้าว.....

ทำไมแคะตะเข็บออกเสียละคะ

ปริยา เออ มันหลวมไปหน่อย ซ่างร้านนี้เห็นจะต้องเลิกเสียที ไม่เคยได้สมใจเลย ไม่เอื้อมหลวม
ก็ไหลตก จิบย่นอยู่ เป็นยั้งจั้งทุกที นี่จิว...เธอช่วยเย็บตรงนี้นะ พี่ที่แคะไว้สินะ ตัวนี้ต้อง
ใช้กับบาตรตอนเช้า พี่จะลองชุตรคนน่าคู่อีกทีสิ เผื่อมันยังไ้ใจจะได้มีเวลาแก้กัน เดี่ยวพี่จะลอง
ไปร้านทำผมอีก.....ว้า...รอยแปด

จิว ก็รู้ว่ารอยแปดแล้วแต่ทำไมคะ..?

(มีเสียงกรรไกรหนีบผ้าดัง กริบ ๆ ไปควยแล้วก็หยุด แล้วก็ดังใหม่)

ปริยา ไม่แต่งแล้วจะทำยังงัยละ

จิว ก้อ ไม่ทำยังงัย ก้ออยู่ไปเฉย ๆ แล้วนี่คุณสาทิศต้องยุ่งยั้งจั้งอีกหรือปล่าวคะ?

ปริยา ฝ่ายเจ้าบ่าวสบายจะตาย เขาไม่เหมือนเราหรอก มีชุดเดี่ยวลอกลงาน ป่านนี้มีเอื้อละเหย
ไปแล้วหรือ เขาเขาก็มาไลบารด กับเพื่อนๆ 2-3 คนที่นี้ กลางวันก็มาไหว้ผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ฝ่ายเรา
แล้วก็รื้อกัน เ็นก็มีเลี้ยง ฝ่ายเราซิ ต้องมาชุนันเปลี่ยนมาชุนัน แล้วก็ต้องไปชุนัน
ไหนจะต้องเตรียมรับแขก เตรียมของแจก ก็มันรอยแปดจริง ๆ พี่แกล้งว่าเมื่อไรละ

จิ๋ว เป็นจิ๋วไม่แต่งเด็ก เห็นอย่างงี้กลัวเสียแล้ว
ปรียา ไม่แต่งแล้วจะทำยังไงละ .. ก็....ก็เรารักเขานี้ เราอยากรักเขาเองใช่ไหมละ ^{๑๑๑๓๓}
จิ๋ว ก็ไม่ทำยังไง..... ก็อยู่ไป ^{ก็กลัวว่า: ทำงี้ไป}
ปรียา พอ.....พอจิ๋ว พยายามหาคำตอบใหม่ๆ เสียบ้างเถอะ ^{๑๑๑๓๓}
^{ก็กลัวว่า: ทำงี้ไป}
(เสียงรถยนต์ตกกระแทกหลายครั้ง อดูระยะไกล)
ปรียา แหมะจิ๋ว โผล่ไปดูสิ ใครมากดกริ่งเรียก ยุพดีกับกานดาบ้าง.....
(เสียงฝีเท้าเดินออกไป แล้วพุดมาในระยะห่าง)
จิ๋ว ไม่ใช่ละ คุณปกรณคะ แหมะ เข้ามาแล้ว (ตะโกน.....ยูง.....อยู่บนนี้คะ
คุณกรณ พี่ปรียาก็อยู่ ขึ้นมาสิคะ) (เสียงธรรมดา)... นาคาคันเขียวคะ ยังกะถูกใคร
เลี่ยะพะมาขึ้น
(เสียงวิ่งขึ้นบรรไดโครมครามอย่างรีบร้อน)
ปกรณ คุณปรียกับ (กระหึ่มกระหอบ) คุณปรียอยู่หรือเปล่า...?
ปรียา อยู่คะ แหมะยังกับวิ่งหนีใครมา เข้ามาสิคะ
ปกรณ (เสียงฝีเท้าวิ่งถดถอยเข้ามาแล้วหอบ).....คุณปรีย.....
จิ๋ว (หัวเราะ) เคยพูดไม่ออกกัน
ปกรณ คุณปรีย.....เออ.....สาทิศ
ปรียา (ตกใจ) อะ...อะไร สาทิศเป็นอะไรไปคะ
ปกรณ เออ..... สาทิศ.....เออ.....นี่ผมจะพูดยังงี้
ปรีย ไร ยังงี้กันนี้.....สาทิศเป็นอะไรไป...ทำไมคุณกรณไม่บอก
ปกรณ สาทิศอยู่โรงพยาบาล หมอบอกไม่บอก
ปรีย (ร้องดัง) ค่าย ... เป็นอะไรคะ
ปกรณ เออ...เป็นไอ้โรคที่ผู้หญิงเขารังเกียจกันนั้นแหละครับ ^{๑๑๑๓๓} ขึ้นสดๆ นาคาบวมจำไม่ได้
สติเลอะเลือนหมดแล้วครับ.....อย่างซา.....คงไม่เกิน 5 ชั่วโมงข้างหน้า
สาทิศได้รับเชื้ออย่างรุนแรงที่สุด
ปรีย (กึกก้องอย่างระงับความรู้สึกตอนจะพูดนึกสักรักใจแล้วพูดเบาๆ) ได้รับเชื้ออย่างรุนแรง
ที่สุด เชื้อโรคผู้หญิง สาทิศเป็นโรคผู้หญิง.....
ปกรณ ผม.....ผมเสียใจกว่าที่เกิดเหตุการณ์อย่างไม่น่าฝันขึ้นเช่นนี้ มันรวดเร็วจนเรา
ไม่อาจจะช่วยกันไว้ได้ทัน ผมเพิ่งรู้เมื่อเช้านี้แหละครับ ผมได้พยายามช่วยไว้อย่างเต็มที่
เกิน แต่ไม่ไหว ต้องพาไปโรงพยาบาล เพราะเครื่องมือเครื่องใช้มันค่อยพร้อมเพรียง
หนอย อย่าเสียใจกับคุณปรีย.....มันสายเกินไปเสียแล้ว ที่เราจะแก้ไขไว้ได้ทัน
ผมเป็นหมอ....ผมรู้ก็.....
ปรีย ฟรุ้งนี้.....ฟรุ้งนี้.....(ร้องไห้โฮออกมา)ฟรุ้งนี้.....
ปกรณ ฟรุ้งนี้ไม่สำคัญ ไม่มีอะไรสำคัญเลยครับคุณปรีย (ทอดระยะ) จิ๋ว....
จิ๋ว (เสียงสั่น) ซา
ปกรณ จิ๋วช่วยคุณปรียไว้ด้วย.....ควรจะให้พักผ่อนเจียนๆ คุณปรียกับ พยายามหัก
ใจเสียบ้าง คุณอย่าลืมว่า ยังมีผมอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นมิตรที่สหายอยู่เสมอ ผมเขา

ในวัดจีน		วัดจีน
วัดจีน		วัดจีน
วัดจีน		วัดจีน

๑๒๑๙ > ๑๒๕๕
 ๑๒๕๕ (๑๒๕๕)

... ..

ไม้กุดเตย (กุ่ม) (ไม้เตย)

๖๖ ๖๖ ๖๖
๖๖๖๖๖๖๖๖ ๖๖๖๖๖๖๖๖ ๖๖๖๖๖๖๖๖

๒๕๖๓

[illegible]

(๑๖๖) ๑๖๖

๓๕) ๒๕๖๕-๒๕๖๖ ๒๕๖๕

លើកលែងតែ ១០០០ រូប

... () ...

ក្រុមប្រឹក្សា (សមាជិក)

...၂၈၊ ... ၁၃၆၀

๒๑...๒๓ (๑๒๓) ๑๒๓

... 1968 ... 1969 ... 1970 ...

...ไม้มกขมิ้น

សរុបប្រភេទប្រតិបត្តិការ ៣៣៧

... ၂၈၈ (၂၈၈၇) ၂၈၉

... ๑๑๑ ...

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๑๕๖๖ (๑๕๖๖) ๑๕๖๖

๑๖๖๖

ប្រភព រូបភាព... ឆ្នាំ ២០០៧

พิกัดไม้กับขลุ่ยระนาด

๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐๑๑๒๑๓๑๔๑๕๑๖๑๗๑๘๑๙๒๐๒๑๒๒๒๓๒๔๒๕๒๖๒๗๒๘๒๙๓๐๓๑๓๒๓๓๓๔๓๕๓๖๓๗๓๘๓๙๔๐๔๑๔๒๔๓๔๔๔๕๔๖๔๗๔๘๔๙๕๐๕๑๕๒๕๓๕๔๕๕๕๖๕๗๕๘๕๙๖๐๖๑๖๒๖๓๖๔๖๕๖๖๖๗๖๘๖๙๗๐๗๑๗๒๗๓๗๔๗๕๗๖๗๗๗๘๗๙๘๐๘๑๘๒๘๓๘๔๘๕๘๖๘๗๘๘๘๙๙๐๙๑๙๒๙๓๙๔๙๕๙๖๙๗๙๘๙๙

คุณเฒ่าจ๋วนกับคุณเฒ่าจ๋วน

• คีรติ... อเนกนิจน

.....

ระดณเฬ ๒๒๕๖ ๒๒๕๖ ๒๒๕๖

..... ၇၉ (မတ်လ)

1000

๑๕๖๖

ใจว่าคุณออกเสียใจไม่ได้ ถ้าจะร้องไห้ในวันนี้ให้มากก็ร้องเสียเถิด หวังว่าพรุ่งนี้
คุณคงจะหยุดร้องไห้ แล้วหัวเราะได้....

ปริยา (สะอื้น) โธ กรณีคะ คิ.... คิฉันไม่คิดเลย

ปรกณ เอาเถอะครับ วันนี้เราอย่าเพิ่งพูดเพิ่งคิดอะไรกันว่าจะเป็นไปได้หรือเป็นไปได้
เลย คุณไปนอนร้องไห้ให้พอใจเสียเถิด ผมจะกลับไปโรงพยาบาลก่อน... ยังไงก็
ขอให้เห็นนาที่สุดท้ายของสาทิศ

ปริยา (ร้องโฮ) คิฉันไปช่วยคะ คิฉันอยากเห็นนาที่นั่นด้วย

ปรกณ (เสียงแข็ง) ไม่ได้ คุณจะไปไม่ได้เป็นอันขาด คุณจะเห็นเขาสิ้นใจด้วยโรคร้าย
อัปริยาไม่ได้ คุณจะไม่มีความสุขตลอดชีวิต คุณจะทุเรศใจไปจนตาย เชื่อผมเถอะ
คุณอย่าไปดีกว่า ตอนค่ำวันนี้ ผมจะมาหาคุณปริยาอีก....

ปริยา โธ ให้คิฉันไปช่วยเถอะคะ คิฉันอยากเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ปรกณ ไม่ได้.... เชื่อผมซิ ผมไม่ได้หวังร้ายต่อคุณปริยาเลยนี่นา ผมไปละ.... อย่าลืมว่า
ออกหน้าไว้.....

(เสียงฝีเท้า เสียงปริยาร้องไห้โฮ และเสียงคนกรีดร้องที่เพิ่มขึ้น แล้วเสียงแผ่ว
เบาลง เสียงฝีเท้าเดินกลับไปกลับมาในห้องอย่างงุนงงแล้วหยุดกึก)

ปริยา (กระเส้า) ฉันทนไม่ได้..... โธ จีว ฉันต้องไปโรงพยาบาล

จีว ไม่ได้คะ พี่ปริยาไปไม่ได้

ปริยา (โกซซ) ทำไม...?

จีว ก็....ก็คุณภรรยาสั่งไว้ไปไม่ได้ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก

ปริยา ฉันจะไป (เสียงฝีเท้ากระแทกโครม ๆ) ฉันทนไม่ได้

จีว (วิ่งถลันเข้าขวางไว้) โธ.... พี่ บอกว่าไปไม่ได้ ไปไม่ได้.....

ปริยา ปล่อยนะ ปล่อย (สะอื้น) นี่ใคร ๆ เป็นอะไรไปหมดนะ บ้า.... บ้าเหลือเกิน
ทำไมจะไม่ให้ฉันไป ในเมื่อเขากำลังจะตาย ทำไมไม่ให้ฉันไปดูใจเข้าบ้าง
พรุ่งนี้เราก็จะแต่งงานกันแล้ว จีว.... บอกว่าปล่อย ฉันอยากจะไปดูหน้าเขานัก
ว่าใจคนเสเพลจะเป็นยังไง โธ.....

จีว ไปไม่ได้คะ อีกเดี๋ยวคุณภรรยาจะมา พี่รอฟังข่าวดีกว่าอย่าไปเห็นเลย มันคงไม่น่าดู
หรอก สำหรับหน้าคนเสเพลยังงี้

ปริยา (สะอื้น) งั้นจีวไปข้างนอก พี่อยากได้อยู่คนเดียว

จีว อ้อ.....

ปริยา บอกให้ออกไป ฉันจะอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวก็ได้อีกหรือ ออกไปซิ.....

จีว แหม.....

(เสียงฝีเท้าเดินออกไป มีเสียงคนกรีดร้องเบาๆ ขณะปริยาพูด)

ปริยา สาทิศ.....สาทิศ ในที่สุดชีวิตคุณก็จบลงด้วยกายอย่างงี้เอง ฉันเกือบไม่เชื่อเลย
ว่าคุณจะต้องสูญเสียลงด้วยเวลากระต๊อและด้วยโรคเสเพลชาติชั่วถึงเพียงนี้
ฉันคิดว่าคุณเป็นคนดี ฉันถึงได้รักคุณ ฉันคิดว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว
ฉันจึงได้ตกลงใจยอมแต่งงานกับคุณในวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้ก็จะถึงวันของเราแล้ว

สาทิศ.....ฉันไม่คิดเลย อีกสองสามชั่วโมงเท่านั้น คุณก็จะจากฉันไป แต่ฉันไม่ได้
เห็นหน้าคุณเลย ไม่รู้ว่าเวลานี้คุณกำลังทรมานทรมานอยู่เพียงใด แต่....แต่คุณก็น่าจะตาย
ไปแล้ว คุณไม่คิดถึงวันพรุ่งนี้ของเราเลยนะ

เห็นไหม...คุณ นันทุติสภารของฉัน สีม่วงอ่อนๆ ~~สีชมพู~~ คุณบอกว่าชอบ
สีนี้ ฉันถึงได้เลือกแทนที่จะเลือกสีเสื้อคนอย่างที่คุณชอบ ฉันพยายามทำตามใจคุณเสมอ
เอวมันหลวมไปนิด ฉันก็กลัวว่าพรุ่งนี้ ฉันจะไม่สวยสมเป็นเจ้าสาวของคุณ นันทุติศร่น้ำ
ฉันกำลังจะลองมันอยู่อีกสักครั้งในที่ที่เดียว สีของมันขาวบริสุทธิ์ สมแก่เจ้าสาวของคุณ
แล้ว แต่คุณไม่คิดเลย....ไม่คิดสักนิดว่าคุณจะต้องตอบแทนเจ้าสาวบริสุทธิ์ของคุณอย่างไร

(เสียงดนตรีหยุด มีเสียงกริ่งกัง 2-3 ที ครั้งกองขึ้น)

ปริยา (เสียงกระตือรือร้น) จีว....คุณกรณไช้ไหม

จีว (ตะโกนตอบ) ไม่ใช่ละ ยุกติกับกานดาเอาดอกไม้กับบุหงามา

ปริยา (กระพือเท้าควาครองให้โฮ) เอาไป.....เอาไป อย่าเอามาให้เห็นนะ เอาไป
ให้พิน....ฉันไม่ต้องการแล้ว จีว แกอย่าให้ใครเข้ามาในห้องนี้นะ ฉันจะอยู่คนเดียว

~~(เสียงพิณดัง)~~ & <div data-bbox="136 437 957 532" data-label="Text"><div data-bbox="136 532 970 630" data-label="Text"><div data-bbox="294 630 949 678" data-label="Text"><div data-bbox="136 678 972 827" data-label="Text"><div data-bbox="244 827 894 857" data-label="Text"><div data-bbox="145 857 950 900" data-label="Text"><div data-bbox="145 900 644 925" data-label="Text"><div data-bbox="145 925 976 950" data-label="Text"><div data-bbox="145 950 976 975" data-label="Text"><div data-bbox="976 975 994 990" data-label="Page-Footer">

ปริยา คอนนั้นถ้าไม่โทษมอปรณก็คงแบ

ปรณ อ้อ...หมอนอื่นก็คงเหมือนกันนั่นแหละ หมอคนไหนจะปล่อยให้คนไข้แบ (หัวเราะ)

ปริยา แต่คุณพอบอกว่าคุณกรณเอาใจใส่ดีที่สุดนี่ละ หมอคนอื่นก็คงไม่เป็นอย่างนี้

ปรณ (หัวเราะ) เพราะหมอน...เขาไม่.....ไม่หวังอย่างที่ผมหวัง อาจจะไม่เอาใจใส่อย่างที่ผมเอาใจใส่ ตลอดเวลาคุณปริยาอย่าลืมว่าผมไม่เคยเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของผมเลย

ปริยา แหม (หัวเราะ) ยังหวังอีกหรือคะ คิดว่าล้มเสียแล้วอีก หวังรวมไปกับบุญคุณด้วยหรือเปล่า

ปรณ เรื่องบุญคุณไม่มี เพราะเป็นความสมัครใจของผมจะเท่านั้น (หัวเราะ) ที่จริงนี่นะ เพราะถึงเวลาแล้ว คุณปริยาเคยผูกกับผมไว้อย่างไร เมื่อก่อนจะคัดสินใจ เอ้อ คัดสินใจแต่งงานกับสาทิสนะ ผมยังบอกคุณปริยานะว่าผมไม่ได้เสียใจเลยในการที่คุณปริยาเลือกเอาสาทิศ เพราะในระหว่างผมกับสาทิศเราเป็นเพื่อนรักกันมานานเสียสละให้กันและกันได้ แต่ถาคนที่คุณปริยาเลือกเป็นคนอื่นนอกจากเราทั้งสองผมจะเสียใจมาก

ปริยา แล้วคุณตอบยังงั้นคะ

ปรณ ลืมแล้วไซ้ไหม

ปริยา ไม่ลืมคะ แต่อยากจะทวนความทรงจำคุณกรณอีกสักหน่อย

ปรณ ตอบผมว่ายังงั้นไซ้ไหมว่า ถ้าไม่มีสาทิศผมก็เป็นฝ่ายชนะ ไม่มีคนอื่นมารวมอยู่ในความหมายของคุณเลย แล้วผมยังเชื่อว่า ไอ้เจ้าสาทิศนี่ะ เกิดมาสำหรับทำลายความหวังของผมเท่านั้นเอง แหมมัน

ปริยา ตามจริง ๆ เอะ คอนนั้นคุณกรณเสียใจบ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สาทิศเป็นเพื่อนรักของคุณกรณนั่นแหละ

ปรณ มีหรือไม่เสียใจ แต่อย่างน้อยหรือมากเท่านั้นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้คุณปริยาก็คงจะไม่ปฏิเสธผมอีก เพราะไม่มีใครอีกแล้ว คนแพ้จะได้ พบชัยชนะเสียบ้าง คุณไม่สงสารหรือ ถ้าหากจะให้แพ้ไปจนตลอดชีวิต

ปริยา อ้อ.....อ้อ คราวนี้ คราวนี้คิดว่าคุณกรณอาจจะไม่เป็นแพ้อีกหรือคะ แต่.....คุณกรณต้องรอไปอีกสักหน่อยนะคะ อย่างน้อยที่สุดก็ให้ผมระยะนี้ไปเสียก่อน

ปรณ คุณยังลืมสาทิศไม่ได้อีกหรือนี่

ปริยา มัน.....มันชอบกลละ บอกไม่ถูกหรอก

ปรณ (เสียงขมขื่น) ผม.....ผมก็ยังไม่เป็นคนชนะที่เคียวไซ้ไหม ?

ปริยา (เสียงตัน) ไห้....คุณกรณ คิดันไม่รูจะตอบคุณกรณว่าอย่างไรดี

ปรณ อย่าทรมานผมนักเลย คุณปริยา คุณน่าจะลืมสาทิศได้แล้ว ถ้าหากว่าเขาได้จากคุณไปด้วยความเสเพลของเขาเช่นนั้น ถ้าเขาจากไปก็ อย่างที่ไม่สามารถจะหึงได้เสียได้ ผมเห็นใจคุณถ้าจะต้องเสียใจจนไม่อาจจะลืมเขาได้จนตลอดชีวิต ผมไม่คิดเลยว่าสาทิศจะมีความประพฤติเช่นนั้น คุณน่าจะลืมเขาได้แล้ว คุณปริยาอ่อนแอเกินไป.....ก็หมายความว่าผมไม่เคยเป็นผู้ชนะตามเคย ไม่เคยไ้ชัยชนะเลยในชีวิต

๑ (คนตรีกระหึ่มแล้วแผ่วเบา)

← (เสียงเพลงอวพร เสียงแก้วเหลา เสียงหัวเราะเฮฮาทั้งชายและหญิง พอเพลงจบ ก็ปรบมือกราวใหญ่ มีเสียงคนเมาสอศแทรกมาด้วย)

ขอให้ปรีญา ปกธ จงอยกันด้วยความสุข ถือไม้ เถา ยอดทอง กระบอง ยอด... เอ๋ย เพ็ชร... ไชโย....โย

เอาไชโย ไชโยแล้วทองคิมชะนอยชิวะ

เฮย...วันนี้เจอข่าวมันคัมชะมัดนักละหวา....

(อ้อแอ้) ต้องขี่ม้าเลี้ยวหน่อย เพื่อเป็นที่ระลึกในวันสุดท้ายไงละวะ ความเป็นโสดของฉัน กำลังจะสูญสิ้นในวันนี้แล้วนี่แก

เสียดายหรือ (หัวเราะ)

เสียขายจะแพงทำไม มันถามว่าคปชจะมีค แต่งงานเสียขายมีหรือวะ

กรณี คิมให้มันพอบประมาณมะโว้ย ประเคี้ยวเจ้าสาวของแกเขาจะระอา อะไ้นั้นแรก
แทนที่จะพบแกตัวความสุข สดชื่นกลับโศกสิ้นเหล้าฟุ้ง เห็นคอแกอ่อนงอกเงยเสียแล้ว
มันจะมากไปหน่อย.....

น่า...ไม่มากหรอก ฉันขออนุญาตเขาแล้ว แก่ไม่ต้องห่วงหรอก เขาเข้าใจกันพอนะ
แล้วก็ปล่อยให้เจ้าสาวเขาเหวี่ยงอยู่ทางโน้น ไม่เห็นไปเอาออกเอาใจเขาย่าง นี่มันบ้าน
ของเรอนะจะ ไม่ใช่แค่ที่บ้านเขา เขาก็ล้วนแต่พวกเรทั้งหมดนั่น เขาไม่ค่อยรู้จักกับใคร
ด้วย

เอาน่า...ไม่เป็นไร คิมดีกว่า เอากิม ลาก่อนความเป็นโสด คิม....(เสียงแก้วเหล้า
กระทบกันดังกริก) ไหน...ขอเพลงอีกสักเพลงเถอะนะ ~~เอาน่า...ไม่เป็นไร~~

ИЗДАТЕЛЬСТВО: Ленинградский университет

๒
เอาเพลง รื่นเริง รื่นเริง / ความรัก ความหมาย... / รักดี ความหมาย : ทนอย

7107
~~สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ...~~ (เรื่องสมเด็จเจ้าฟ้าฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ)

(คนตรีชั้นมีร้องเพลงประกอบเป็นเพลงสนทนากัน พอจบมีเสียงปรบมือ)

อ่าว หมอบเสียแล้ว หมอกรรณหมอบเสียแล้ว....

เฮีย.....อะไรเจ้าบ่าวพบแล้วหรือ

ยังไถยังงั้นละ เจ้าบาวทำไมเมาก่อนแซกได้นี้หว่า คุณปรี๋ยครับ คุณปรี๋ย หมอกรวดหมอบ
เสียแล้ว

อะไรวะ.....

หมอกरणไปไปแล้ว ถ้าจะกลับมาได้น้อย....

ไม่เป็นไรคะ ใครกรุณามาช่วยพยุงไปน่ะ หน่อยสิคะ....

โธ บอกแล้วว่าไม่ควรจะดื่มมาก

ยัง ไง ๆ คุณบริยก่ำหำรำนันโหอยหมักควนนะควับ อายหมอนี่สำคัญนัก

File

Europe

all over

॥

12

ကလေး

12

食肉！

ปริยา ~~~~~~~~~ สาทิต สาทิต ฉันได้ยินเสียงเธอ สาทิต เธอมาหา
ฉันนี่ (ร้องไห้อย่างคนกลัว คนตรีทุกข์เจียม)

สาทิต (กระซิบ) ฉันเอง....ปริยา ฉันมาหาเธอ แต่ฉันได้หายไปแล้วด้วยโรคเสียดนั้น....

ปริยา สาทิต สาทิตจริง ๆ นั่นแหละ เธออยู่ไหน ทำไมฉันไม่เห็นเธอ เอ๊ะ ตัวฉันทำไม
เย็นเจี๊ยบเหลือเกินละ (เสียงพี่เท้า) เธออยู่ไหนนะ สาทิต บอกฉันสิ เธออยู่ไหน

สาทิต (กระซิบ) ฉันอยู่ที่นี่ ปริยา อยู่ใกล้เธอนี่แหละ ฉันอยู่ใกล้ ๆ เธอตลอดเวลามาแล้ว
ฉันรู้ เธอโกรธฉันมากใช่ไหม ฉันจบชีวิตของฉันรวดเร็วกว่าเธอเหลือเกินนะ นั่นแหละกรรมใช่ไหม
(หัวเราะ)

ปริยา (กระซิบ) ใจเธอ.....

สาทิต เธอ นั่นแหละ เมื่อฉันตายไปแล้วละ... เธอ นวลเหมือนคนตายจริง ๆ นะ วิญญาณ
ของฉันถูกทรมานเหลือ เกิน ปริยา ทั้ง ๆ ที่ฉันตายไปแล้วหัวใจของฉันก็ยังไม่ตายเจ็บ
ความรู้สึกของฉันยังกินรอนอยู่ไม่รู้จักจบสิ้น ปริยาที่รัก ไหนเธอก้าวเข้ามาข้างหน้าอีกสิ
เธออยากรู้ไหมละ ว่าโลกนี้ประหลาดขึ้นหรือคนเราประหลาดขึ้น ก้าวมาสิ ก้าวมาสิ
ก้าวมาสิ ก้าวเข้ามา

(เสียงพี่เท้าถูกถัก และคังถูกถักอยู่ตลอดเวลา)

สาทิต ความฉันทมาทางนี้ ความฉันทมาแล้วออกประตูนั้น ออกไปสิ นวลไปแรง ๆ มันก็จะออกเอง
นั่น น่าน เปิดไฟสิ (เสียงสวิตช์แลกรัก) ปริยา เห็นไหมว่าทั้งนี้มันแต่เครื่อง
ผูกมัดของหมอปกรทั้งนั้น เดินเข้ามาอีกอย่าใกล้ลงเลย เดี๋ยวเข้ามา ปริยา เห็น
กล่องสีเหลืองสีเงินไหม หยิบมันขึ้นมาเถอะ หยิบขึ้นมาแล้วก็เปิดมันออก เอ้าเปิด.....
ออกแรงนิด น่าน.....เธอเห็นหลอดยาเล็ก ๆ 3 หลอดที่วางไว้หรือเปล่า เขียวสวยดี
ที่ปิดมันไว้ออกสิ แล้วหยิบมันขึ้นมา 1 หลอด ถือสิ ๆ อย่าให้ตก วางมันไว้ตรงหน้านั้น
แหละ ข้างมือมันเข็มกลัดยา นั่นกล่องเข็ม จับมันสวมใส่กันเข้าสิ (เสียงแก้วกระทบกัน
ดังกริ๊ก) แล้วมันตะใบเล็กสำหรับเลือกหลอดยาก็ดี เลื่อยมันให้ขาดออกไป เลื่อยมันสิ
(เสียงเลื่อย ชูสิ๊ก ๆ ถูหลอดยาก็ดี แล้วเสียงปลายหลอดดังกริ๊ก)

คนเราจบชีวิตลงด้วยชตากรรมต่าง ๆ กัน ปริยาที่รัก ใคร ๆ เขาก็ถามกันคำถาม
หาว่าฉันฆ่าตายขนาดไหน ฉันเองด้วยเหตุที่น้ำคังปลัดขันธ์ออกสู่ภายนอก ไหนเธอเลื่อยเสร็จแล้ว
หรือ เอ้า เอาหลอดยาก็ดีหลอดยาเข้ามาในหลอด ให้มันติดที่เดียวอย่าเผลอนิด เธอ.....
นั่นแหละ สีข้างมันเหลืองเข้มเสียจริงนะ กลับไปห้องนอนอีกครึ่งเถอะปริยา หมอปกร ยัง
ไม่ตื่นหรอก เธอมาหากรัไหม เธอกินเหล้าเพื่อระงับจิตใจฟุ้งซ่านของตัวเอง ฉันรู้ ชี
วิภาณของฉันยังไม่หลับจนหลงลืมหรอก (เสียงพี่เท้าปริยาเดินซ้ำ ๆ).....
การเข้าไปอีก มันไม่ผิดเท่าไรหรอก ไหนที่ยังมันส่งออกมา ไปที่บู๊ต น่าน เปิด
บู๊ตออกและเอามาเกี่ยวไว้ถือเข็มกลัดยา ๆ ขูปลายมันขึ้นให้สูง ๆ ไว้ อย่าให้มือมันถ
งปริยา มันยังใจ แขนข้างของหมอปกรที่ทอดเหยียดคางมันใจ เขามีกดตรงที่กดมันเข้า
เขาไว้ จีบคางเข้มนึงไป แขนงไป กดให้มัน น่าน....ฉันตายตลอดไป นางนวล
ออกไป คัน...คัน.....

(เสียงปกรร รังรอง เสียงหายใจหอบ แล้วเสียงต้นตะกร้อเริ่ม)

เพลงบรรเลง โดยคุณหมอบ "มาดาม" ~~มาดาม~~ ร้องโดยคุณหมอบ
มาดาม

เพลงประกอบ " ทศกอสย " ดนตรีโดย ร.ว. รว. รว. รว.
 รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว.
 รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว. รว.

[illegible]

เพลง ๖๓๐ ไม้เท้า ความรักของคน " ~~เพลง ๖๓๐ ไม้เท้า ความรักของคน~~

ดุริยางค์ ๖๓๐ ไม้เท้า ความรักของคน

[illegible]

การนัดประชุมคณะ: ผอ. ~~...~~ ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

[illegible]

טאג 15/11